

LIANA CINCOTTI

Picking ♥ daisies ROMAN on ♥♥ Sundays

~~best friend~~
~~first love~~
fake boyfriend

♥♥
NEDERLANDSE EDITIE

Proloog

My heart's been borrowed and yours has been blue
– Lover, Taylor Swift

Ik was verliefd op Levi Coldwell. Sterker nog, ik was stápel-verliefd op Levi Coldwell, die nu al vier jaar mijn beste vriend was.

Het was bij onze ontmoeting als brugklassers geen liefde op het eerste gezicht geweest. Dat kwam voor een deel doordat we allebei een beugel hadden gehad, en hormonale acne die zich elke dag naar een ander deel van ons gezicht verplaatste. Maar op de eerste dag van de middelbare school bleken we samen twee vakken te volgen waarmee we de nodige moeite hadden.

Toen Levi tijdens de naailes een gefrustreerde zucht slaakte en ik voor mijn eerste schrijfp opdracht Engels slechts een krappe voldoende haalde, besloten we elkaar te helpen.

Ik leerde hem naaien en hij leerde mij schrijven. Twee dagen per week gingen we strikt zakelijk met elkaar om, maar langzamerhand begonnen we ook dingen te bespreken die niets met naaien of schrijven te maken hadden.

We bleken veel met elkaar gemeen te hebben. Zo hielden we allebei van films, studeerden we graag en waren we gek op onze familie. Ook waren we beiden in de rouw. Zowel hij als ik waren onze vader verloren en dat schepte meteen een band. Toen ik Levi in de brugklas leerde kennen, was mijn vader er inmiddels zo'n

drie maanden niet meer. Meneer Coldwell was twee jaar geleden overleden.

Levi zoude zijn rouw nog altijd als een lege wijnfles met zich mee.

Vier jaar later waren we elkaars beste vrienden en stonden we allebei op het punt ons middelbareschooldiploma te halen.

Jarenlang hadden we elkaar continu berichtjes gestuurd, elke zaterdagavond een film gekeken en op school samen geluncht. Hij was een vast onderdeel van mijn leven geworden, als een ochtendroutine of avondgebed.

Maandenlang had ik hem tijdens mijn softbalwedstrijden juchend op de tribune zien staan, zelfs als ik de bal keer op keer miste. In de avonden waren we onderweg naar elkaars huis talloze keren over dezelfde barst in een stoetegel gestruikeld.

Ik had gezien hoe hij cupcakes bakte voor de schoolfeesten van zijn zusjes, hun haren in staarten bond en vol concentratie hun nagels lakte. Op dat soort momenten leerde je alle kanten van een persoon kennen. En ik was van al die verschillende facetten van hem gaan houden.

We waren het soort beste vrienden geworden dat elke week bij elkaar bleef eten en wier moeders urenlang met een kop koffie op de veranda stonden om de laatste roddels en de ontwikkelingen in hun leven te bespreken.

Hij woonde bij me om de hoek en dus ging ik elke zondagavond naar zijn huis om met hem en zijn familie te eten. Dan lachte ik om Trish' verhalen over vroeger en bekogelden zijn zusjes elkaar steevast met friet.

Tijdens ons derde middelbare schooljaar veranderde er iets.

Levi was net teruggekomen van een kerststripje naar Vermont met zijn familie. Ik had me tijdens de vakantie enorm verveeld en kon dan ook niet wachten om hem weer te zien. Op de eerste schooldag van het nieuwe jaar haastte ik me naar het tweede

kluisje links van ons lokaal Engels om hem te begroeten.

Daar stond hij echter met iemand te zoenen.

Zodra ik zag hoe hij zijn lippen tegen die van Jennifer O'Brien drukte, trok mijn maag zich samen. Stomverbaasd keek ik toe hoe hij door Jennifer tegen zijn kluisje werd gedrukt en hoe haar handen over zijn lichaam gleden alsof ze een sonnet in zijn huid probeerde te graveren. Ik weet niet precies hoelang ik daar stond, maar ik bleef maar staren. Het was alsof ik een beroemdheid over wie ik al jaren droomde voor het eerst in levenden lijve zag. Mijn mond werd kurkdroog, er sprongen tranen in mijn ogen en mijn voeten weigerden te bewegen, tot er iemand tegen me op botste en ik automatisch opzijstapte.

Ik had Vi – Levi – al meerdere keren met andere meisjes naar schoolfeesten zien gaan en daar had ik me altijd prima bij gevoeld. Er was wel een lichte jaloezie door me heen getrokken, maar ik had altijd gedacht dat die voortkwam uit de instinctieve neiging om mijn beste vriend te beschermen. Dit was de eerste keer dat ik hem iemand zag zóénen. En dat voelde... totaal verkeerd. Sterker nog, het voelde opdringerig.

Toen ik zag hoe Jennifer haar lippen tegen de zijne perste, trokken er opeens gevoelens door me heen die ik nog nooit eerder had ervaren.

Die ochtend was inmiddels ruim een jaar geleden en toch stond de herinnering eraan nog kraakhelder op mijn netvlies. Vanavond was het eindejaarsfeest en morgen de diploma-uitreiking, dus kon ik mijn bekentenis echt niet nog langer uitstellen.

Het maken van een plakboek had niet gewerkt, het kijken van talloze romantische comedy's had niet gewerkt, borduren en quilten had niet gewerkt en het maken van een lijst van al zijn negatieve eigenschappen had al helemaal niet gewerkt, omdat hij geen enkele negatieve eigenschap bezat.

Het enige minpunt wat ik kon bedenken, was dat hij me na

de *homecoming*-rugbywedstrijd in september niet had gekust. We hadden voor mijn huis in zijn auto gezeten en ik had op zijn minst twee keer naar zijn lippen gekeken.

Hoe dan ook, niets werkte om me van mijn gevoelens af te leiden. Wat ik ook deed, ik bleef verliefd op hem. Ik kon echt niet meer doen alsof mijn hart geen sprongetje maakte als hij in de klas naar me knipoogde, als zijn hand langs die van mij streek – en al helemaal niet als hij met mijn haar speelde als we tegenover elkaar zaten. En ik kon ook niet meer doen alsof mijn keel zich niet pijnlijk samentrok als de meisjes op feestjes met hem flirtten. Ik kon echt niet meer doen alsof dat allemaal niets te betekenen had.

Ik moest hem over mijn gevoelens vertellen, vanavond, voordat we morgen ons diploma kregen en ik aan het einde van de zomer naar de universiteit vertrok. Ik kon niet nog een zomer afwachtend doorbrengen en me eindeloos blijven afvragen wat er zou gebeuren als hij ging studeren en misschien wel de liefde van zijn leven zou ontmoeten.

Het probleem was dat het inmiddels avond was en ik doodsaangsten uitstond. Urenlang had ik aan mijn jurk gewerkt zodat die me perfect paste, maar nu ik onder de twinkelende lichtjes van de veel te dure feestlocatie aan mijn tweede glas frisdrank begon – dat iemand van het hockeyteam stiekem had aangelengd met wodka – voelde het alsof ik elk moment uit de stof kon barsten.

Laat dat alsjeblieft niet je beeld van mij beïnvloeden, want dit was niet wie ik eigenlijk was. Normaal gesproken dronk ik geen alcohol en ik kende helemaal niemand van het hockeyteam.

Ooit had Molly Ringwald zich in een film in precies dezelfde situatie bevonden als ik en dus had ik gedacht dat ik me wel zou redden. Maar nu ik Levi van een afstandje met zijn vrienden zag praten, voelde ik dat mijn maag zich nerveus samentrok. Zijn

donkergrijze pak viel losjes om zijn dunne benen en gaf zijn donkere haar en ogen op de een of andere manier iets gedurfd. Al zag hij er met zijn bruine krullen, lange lichaam en sprankelende lichtbruine ogen eigenlijk altijd erg cool uit.

Blijkbaar voelde hij dat ik naar hem keek, want op dat moment kruisten onze blikken elkaar. Mijn hart sloeg een slag over, maar hij mimede simpelweg 'hé boefje', waarna hij naar me knipoogde en zijn gesprek voortzette.

Ik strekte mijn arm uit naar de hockeyspeler die ongetwijfeld te oud voor me was en nam nog een drankje van hem aan. Voor dat ik dat überhaupt kon proeven, had ik het al doorgeslikt. Ik was hiernaartoe gekomen met Jeremiah, een jongen voor wie ik strikt platonische gevoelens had. Hij zou me vanavond helpen mijn verliefdheid aan Levi op te biechten en samen hadden we daarvoor een gênant lange monoloog voorbereid die ik op mijn telefoon had opgeslagen. Maar waar was die eigenlijk? De laatste keer dat ik het apparaat had gezien, had Jeremiah het in zijn hand gehad.

Shit, shit, sh t. Zonder hem of de telefoon zou dit me echt nooit lukken.

Waarom was mijn gezicht opeens nat? Ik wreef met mijn hand over mijn wang en beseftte dat ik huilde. Natuurlijk was ik geen vrolijke, grappige dronkaard, maar een verdrietige, bloednerveuze dronkaard.

Ik tilde mijn jurk op om te voorkomen dat ik zou struikelen en haastte me toen naar de gang om mezelf te kalmeren. Zodra ik alleen was, ontspande ik en liet ik mijn tranen in de vrije loop. *Waar is Jeremiah met mijn telefoon?*

Stap, stap, stap. Door de tranen in mijn ogen kon ik niet zien wie er naar me toe kwam, maar ik hoorde wel het geluid van voetstappen. Ik kneep mijn ogen dicht en hoopte dat de passant me simpelweg voorbij zou lopen. Als ik mijn ogen dichthield, kon ik

misschien wel doen alsof niemand me in deze belachelijke staat op de grond kon zien zitten.

‘Hé, hé, hé, wat is er, Daisy?’

Er waren maar drie mensen die me bij mijn tweede naam noemden en slechts een van hen was vanavond op dit feest.

Zodra ik Levi’s stem hoorde, deed ik mijn ogen open en zag ik dat hij op zijn hurken was gaan zitten. Hij nam meteen mijn gezicht in zijn handen. Door het op te tillen, dwong hij me hem aan te kijken en zag ik dat hij bezorgd fronste. Mijn hart begon sneller te kloppen en mijn wangen brandden in zijn warme handen.

Dit was te dichtbij; hij was te dichtbij. Zou hij mijn liefde voor hem in mijn ogen kunnen zien? Zou hij aan mijn reactie op zijn aanraking merken dat elke vezel in mijn lijf ervoor gemaakt was om door hem te worden aangeraakt?

Hoe was onze vriendschap in vredesnaam zo veranderd?

Mijn tranen weigerden te stoppen met stromen. Maar toen ik de gepijnigde blik in zijn ogen zag, trok er opeens een diepe hoop door mijn hart. Misschien voelde hij wel hetzelfde voor mij als ik voor hem.

Tien minuten later brak hij mijn hart. En daarna zou ik hem vier jaar lang niet zien.

1

Hoe heb ik in vredesnaam zo veel tijd zonder je doorgebracht?

‘Jia, ik zit niet bij ze aan tafel en dus weet ik ook niet wat ze zeggen,’ fluisterde ik vanaf de bank waar ik me had verstopt.

‘Waarom zit je daar dan überhaupt?!’ vroeg Jia aan de andere kant van de lijn.

‘Om ervoor te zorgen dat Gabe niet vermoord wordt, natuurlijk,’ zei ik ernstig. Ik hield Gabe en de man met wie hij een date had vanaf de andere kant van het restaurant nog altijd nauwlettend in de gaten.

‘Je bent in de West Village, Dani, daar wordt hij echt niet zomaar vermoord. De enige misdaden die daar plaatsvinden, zijn de bizar hoge huizenprijzen,’ merkte Jia nuchter op.

‘We zijn tweeëntwintig en op die leeftijd maak je de grootste kans om te worden vermoord.’ Ik zag dat Gabe begon te fronsen. ‘Gabe kijkt me nu aan met dé blik.’

‘Dé blik? Wacht eens even, waarom zie je er eigenlijk uit alsof je zelf ook een date hebt?’ vroeg Jia opeens. Blijkbaar vond ze het erg vreemd dat ik vanavond een blouse en een spijkerbroek had aangetrokken.

Ik draaide me met een ruk om en zag dat Jia het restaurant binnenliep. Al kon ik het eigenlijk amper binnenlopen noemen, want ze sloop voorovergebogen door de ruimte en hield een menukaart voor haar gezicht om zich voor Gabes date te verbergen.

Van achter mijn eigen menukaart tilde ik discreet mijn hand op om Jia's aandacht te trekken.

'Waar was je?' vroeg ik. Nadat ik ons telefoongesprek had beëindigd, schoof ik een stukje op zodat ze naast me kon komen zitten. Ze droeg een lange rok, leren laarzen en een minuscule topje dat maar net haar borstkas bedekte. Van nature had ze zwart haar, maar door de jaren heen had ze het in alle kleuren van de regenboog geverfd, elk seizoen een andere tint. Dankzij haar smalle gezicht en slanke lichaam stond elke kleur haar prachtig. Deze lente was ze blond. Haar ouders vonden het vreselijk dat ze haar haren verfde, maar ze zei altijd: 'Ik werk in de modewereld en dus kan ik niet anders dan de laatste trends volgen.' Dat antwoord was typisch Jia – al zei ze dat natuurlijk alleen zo tegen mij. Haar ouders zou ze nooit zo brutaal tegenspreken.

'Ik moest voor de heks wat stof ophalen en die vervolgens naar haar toe brengen,' verzuchtte Jia, waarna ze haar kin op haar vuist liet rusten.

'Waarom neem je niet gewoon ontslag? Je hebt inmiddels toch wel genoeg ervaring opgedaan?' vroeg ik, want ik maakte me zorgen om haar lusteloze houding.

'Als ze me volgend jaar tickets voor het Met Gala kan bezorgen, is mijn harde werk de moeite meer dan waard geweest,' zei ze met dezelfde bezorgdheid als ik.

Voordat ik op haar woorden kon reageren, verscheen onze ober Josh met een geïrriteerde blik in zijn ogen naast onze tafel. Zijn ergernis was terecht. Ik zat hier namelijk al een halfuur en had alleen nog maar een glas water besteld. Maar er waren genoeg andere tafels vrij en er stond niemand te wachten op een plek, dus voelde ik me ook weer niet al té schuldig.

Gelukkig wist ik dat hij niet écht boos op me was. Ik gaf hem altijd een flinke fooi en over een paar dagen zou ik hem een bos bloemen brengen.

We hadden als het ware een haat-liefdeverhouding met elkaar. Jia, Gabe en ik gebruikten deze tafel eens in de zoveel tijd om elkaars dates in de gaten te houden voor het geval er een ongemakkelijke situatie ontstond (en om te voorkomen dat er iemand werd ontvoerd), wat Josh altijd erg vervelend vond. Ik maakte het echter stevast goed met hem.

Voordat hij me naar de tafel had geleid, had hij me verteld dat hij deze keer pioenrozen wilde.

‘Dames, als jullie deze tafel bezet willen houden, zullen jullie toch echt iets moeten bestellen –’

‘Twee water,’ antwoordden we in koor.

‘En een portie frietjes alsjeblieft, Josh,’ voegde Jia toe. Josh rolde met zijn ogen en liep toen weg om onze bestelling door te geven.

‘Gabe heeft tot nu toe twee keer gelachen, één keer op zijn telefoon gekeken –’

‘Oké, oké.’

‘– en vier glazen wijn leeggedronken,’ zei ik ten slotte, waarna ik mijn lippen ernstig op elkaar perste.

Vol teleurstelling sloeg Jia haar hand tegen haar voorhoofd. ‘En hij wierp je dus net dé blik toe?’

‘Ja.’

‘Oké, dat lijkt me genoeg bewijs. Laat ik hem maar meteen uit zijn lijden verlossen,’ zei Jia. Nadat ze haar menukaart had neergelegd, stond ze op en voordat ze wegliep, keek ze me dreigend in de ogen. ‘Vergeet de frietjes niet.’

Daar gaan we dan, op naar het grappigste onderdeel van de avond.

Met haar gebalde vuisten in haar zij liep Jia naar Gabe toe en bereidde zich voor op haar optreden.

‘Hoe dúrf je!’ schreeuwde ze woedend, waarna ze met haar handen op de tafel sloeg tussen Gabe en zijn date in. ‘Ik heb je net verteld dat ik zwanger ben en dit is hoe je reageert? Door doodleuk op een date te gaan?’

Gabe sloeg zijn handen tegen zijn borstkas en stikte nog net niet in een garnaal door haar spontane uitbarsting. De blonde man tegenover hem trok in eerste instantie wit weg, maar toen werden zijn wangen vuurrood. Hij sperde zijn ogen zo wijd open dat zijn wimpers bijna zijn wenkbrauwen raakten.

Gabe drukte zijn rechterhand nu tegen zijn keel, waaruit hij de garnaal inmiddels had opgehoest. Geveinsd oprecht zei hij: 'Lieverd –'

'Ik dacht dat je alleen op mannen viel!' riep Gabes date.

Dat zou na het horen van het woord zwánger waarschijnlijk niet mijn eerste zorg zijn geweest...

Gabe hield fronsend zijn hoofd schuin en dacht er duidelijk hetzelfde over als ik.

Jia greep Gabe nu bij zijn kraag. 'Dit is de laatste keer dat ik je ook maar een seconde uit het oog verlies,' brieste ze. Om Gabe van zijn blijkbaar verschrikkelijke date te verlossen, trok ze hem van zijn stoel.

Precies op het moment dat Jia en Gabe het restaurant uit beenden, zette Josh een portie frietjes voor me op tafel. Ik tilde het kartonnen bakje op, liet wat geld op de tafel achter en liep toen naar de uitgang. Ondertussen zwaaide ik verontschuldigend naar Josh.

Buiten trof ik Jia en Gabe aan, die lachend op me stonden te wachten. 'Zwánger?' vroeg Gabe, die het uitschaterde. 'We hadden afgesproken dat je mijn vriendín zou spelen, niet de moeder van mijn kind!'

Ook ik begon te lachen. 'Als je het mij vraagt, was dat een prijswinnend optreden, Jia.'

Ze maakte een buiging en zei: 'Ik wil graag mijn moeder en Daniella bedanken voor hun steun en Gabe voor zijn verschrikkelijke smaak in mannen.'

Nadat hij haar een klap op haar schouder gaf, begon Jia

opnieuw te lachen. ‘Voor dat optreden ben je me op zijn minst een drankje verschuldigd,’ zei ze, waarbij ze naar Gabe wees.

‘Ja, ja,’ antwoordde hij. ‘Gaan we doen.’ Hij rolde met zijn ogen en trok zijn wipneus op, waardoor hij er meteen uitzag als een klein jongetje. Zijn lengte alleen al gaf hem een kinderlijke uitstraling, want hij was zo’n vijf centimeter korter dan ik, wat betekende dat hij tien centimeter korter was dan Jia. Dat zou alleen nooit iemand vermoeden, want hij droeg plateausneakers die hij gekregen had van het bedrijf waar hij als marketingstagiair werkte.

Nadat we de hoek waren omgeslagen, liepen we naar onze vaste bar verderop in de straat en baanden we ons een weg door de gebruikelijke menigte.

‘Een biertje en een Dirty Shirley,’ zei Gabe tegen de barman, terwijl hij zich tussen de andere dorstige klanten door wurmde, waarop Jia en ik hem bedankten.

Jia wendde zich tot mij, nam een frietje en zei toen: ‘Je hebt me nog steeds niet verteld waarom je zo goed gekleed bent.’ Ze liet haar blik over mijn strakke spijkerbroek glijden en nam vervolgens mijn laag uitgesneden blouse, waarin mijn borsten net iets te goed uitkwamen, in zich op. Jia kon mijn outfit waarschijnlijk wel waarderen, maar zelf voelde ik me er ietwat ongemakkelijk in. Normaal gesproken droeg ik vooral tuinbroeken, wijde linnen broeken, lange jurken en andere kleding die niet te strak zat.

Ik trok mijn blouse een stukje omhoog in een poging mijn borstkas wat te bedekken. Daarbij ontblootte ik echter onverhoopt mijn navel.

Ik slaakte een diepe zucht. ‘Ik had een voorbeeldsilhouet nodig voor de jurk die ik aan het schetsen ben. Ik wist niet zeker of ik de combinatie van een top zoals deze met een nauwsluitende onderkant mooi vond.’

Luisterde Jia überhaupt naar me? Ze leek erg te zijn afgeleid

door het feit dat ik nog altijd aan mijn blouse stond te sjoeren. Toen besloot ze me opeens te helpen en probeerde ze de ramp die ik in nauwsluitende kleding was te corrigeren.

‘En wat is je uiteindelijke oordeel?’ vroeg Jia, die me dus blijkbaar wel had gehoord.

‘Dat ik de jurk rond de taille en heupen wil laten aansluiten, maar de rok wijd wil laten uitlopen. Als de halslijn iets hoger was, zou ik waarschijnlijk anders hebben besloten, maar het lijkt me alles bij elkaar net iets te veel van het goede. Toch?’ vroeg ik.

Het was eigenlijk niet goed voor mijn geestelijke gezondheid om na een lange studiedag nog over ontwerpdilemma’s te praten – daarvan brak het zweet me altijd meteen uit – maar in dit geval moest ik wel, want ik kon oprecht nergens anders aan denken. Als ik dit probleem niet snel oploste, zou ik er vannacht ongetwijfeld van wakker liggen. En ik had liever een goede nachtrust.

Ik rommelde wat in mijn tas en vond mijn bloemenclip om mijn haar omhoog te houden.

‘Nee, dat vind ik eigenlijk –’

‘O, shit,’ verzuchtte ik toen mijn clip op de grond viel. Ik hurkte neer en zocht naar het felgekleurde stuk plastic. Zodra ik het gevonden had, krabbelde ik weer overeind en – *o nee*. Was mijn hoofd nu echt tegen de onderkant van iemands bierglas aangebotst?

‘Shit,’ zei ik in koor met degene die het glas vasthield. Ik rechtte mijn rug, streek met mijn hand door mijn (gelukkig biervrije) haar en wilde net mijn excuses aanbieden toen –

Heb ik mijn hoofd zo hard tegen dat glas gestoten? Dit kan toch niet echt zijn?

‘Daisy?’ vroeg Levi. Levi Coldwell. De enige echte Levi Coldwell stond in levenden lijve voor me.

2

*Ik heb nooit begrepen waarom mensen bruin een
lelijke kleur vonden. Jou stond hij altijd prachtig.*

Kort, krullend haar – korter dan in mijn herinnering – in de perfecte kleur bruin, lichtbruine ogen en een hartverwarmende glimlach.

Hoe was hij in vredesnaam nóg knapper geworden?

De Levi Coldwell op wie ik op de middelbare school stapelverliefd was geweest. De jongen met wie ik bijna elke dag had doorgebracht en voor wie elk meisje in de rij stond, waardoor mijn hart in duizend stukjes was gebroken. Mijn oren begonnen te suizen en terwijl talloze herinneringen me overspoelden, leek de ruimte om me heen steeds sneller te gaan draaien. De laatste keer dat ik hem had gezien, was toen ik vier jaar geleden tijdens onze diploma-uitreiking over het podium gelopen was. Zwijgend had ik de tranen van mijn wangen geveegd en gedacht aan alles wat hij de avond daarvoor tegen me had gezegd.

‘Levi?’ Ik probeerde de paniek die door me heen raasde te verbergen, maar wist mijn schouders niet te ontspannen. Ook mijn bloeddruk leek niet omlaag te gaan terwijl ik de man die voor me stond in me opnam. Snel kamde ik met mijn vingers door mijn haar, want dat had het bierglas zojuist ongetwijfeld in de war gebracht. Ondertussen drong langzaam tot me door dat hij het echt was.

‘Levi?!’ fluisterden Gabe en Jia achter me, me eraan herinnerend dat we ons in een openbare ruimte en niet in een droom bevonden.

‘Je hebt je haar geknipt,’ zei Levi verbaasd, alsof we de afgelopen vier jaar gewoon contact hadden gehouden. Hij strekte zijn hand uit om mijn gezicht aan te raken, maar liet toen zijn vingers snel langs zijn lichaam vallen. Mijn adem stokte in mijn keel, alsof ik een of andere hormonale tiener was.

Niet blozen, niet blozen, rustig blijven, rustig blijven. Zijn opmerking ging over je haar, niet over de vorm van je lippen, en hij had al helemaal geen romantische bijbedoelingen.

Ik negeerde de vragen die door mijn hoofd raasden over waarom hij hier was. Over waar hij de afgelopen vier jaar was geweest, of hij in die tijd aan me had gedacht en hoe het met hem ging. Maar dat vroeg ik hem niet. In plaats daarvan zei ik: ‘Klopt. Het zat me bij het naaien nogal in de weg.’

Dat was geen complete leugen, maar het was ook niet de volledige waarheid. Een dag na onze diploma-uitreiking had ik mijn haar kortgeknipt omdat filmpersonages met een gebroken hart dat ook altijd deden als ze verandering nodig hadden. Na de ontdekking dat mijn liefde voor Levi niet wederzijds was, leek het me dan ook een heel goed idee.

Zijn ogen begonnen vrolijk te twinkelen. ‘Hoe gaat het daarmee, met kleding ontwerpen?’ vroeg hij met oprechte interesse en een glimlach om zijn lippen.

‘Goed,’ zei ik. ‘Ik vind het heerlijk om te doen.’ Om niet meteen los te barsten in een ellenlange monoloog, besloot ik verder te zwijgen. Ik wist niet hoelang ik dit gesprek nog kon volhouden zonder de ene na de andere vraag op hem af te vuren en compleet manisch te klinken. Dat leek me geen goed idee en dus probeerde ik discreet mijn blouse te fatsoeneren.

Zouden mijn borsten er een beetje goed uitzien?

‘Sorry, trouwens,’ zei hij, waarna hij naar zijn biertje gebaarde. Om zijn excuses wat kracht bij te zetten, legde hij zijn hand op mijn onderarm. Zijn korte aanraking bezorgde me meteen kippenvel, iets wat ik voor mijn gevoel al jaren niet meer had ervaren. Dit voelde intiemer dan alle seks die ik de afgelopen vier jaar had gehad. ‘Laat me anders een drankje voor je bestellen. Een Dirty Shirley, toch?’

Mijn mond viel open, maar ik wist me gelukkig snel te herstellen. ‘Ja,’ antwoordde ik, hoewel Gabe dat drankje al voor me in zijn hand had.

Ik volgde Levi naar de bar en terwijl hij een pad voor ons baande, probeerde ik zijn lange gestalte niet al te uitgebreid in me op te nemen. Toen hij onze drankjes bestelde, keek ik niet naar zijn lippen. En ik negeerde ook zijn handen, waarmee hij kort door zijn haar kamde. Het was alsof ik opeens weer op de middelbare school beland was. Zodra hij voor me was opgedoken, leek het alsof mijn bloed sneller was gaan stromen.

‘Studeer je nog steeds aan de NYU?’ vroeg ik terwijl hij tegen de bar leunde.

‘Dat je dat nog weet,’ antwoordde hij verrast.

‘Natuurlijk weet ik dat nog, we waren toch beste vrienden?’ zei ik zacht. Ondanks het lawaai om ons heen had hij me duidelijk gehoord, want zodra de woorden ‘beste vrienden’ over mijn lippen kwamen, verscheen er een warme blik in zijn ogen.

‘Zeker,’ zei hij, waarna hij knikkend terughadte aan onze tijd samen. ‘Woon je nog steeds bij je moeder en tante in de West Village?’

‘Hoe weet je dat ik in de West Village woon?’ vroeg ik verward. Het laatste wat ik verwachtte, was dat Levi ook maar iets over me had onthouden – laat staan waar ik op dit moment woonde.

Hij lachte, alsof hij zich wilde voorbereiden op wat hij nu zou moeten bekennen. ‘Een dag na onze diploma-uitreiking heb ik je

moeder gebeld om haar te vragen of je nog steeds van plan was om naar de stad te verhuizen. Toen heeft ze me je adres gegeven, voor het geval ik ooit langs wilde komen.'

Er trok een intense spanning door mijn borstkas. Hij was nooit langsgekomen.

Ik wist niet zo goed hoe ik op zijn woorden moest reageren en eerlijk gezegd had ik dit liever nooit geweten. Ik had het de afgelopen vier jaar erg moeilijk gevonden dat ik niet wist wat hij deed. Het feit dat hij deze informatie al die tijd had gehad, maar er niets mee had gedaan... Dat gaf me een nerveus gevoel in mijn buik, dat steeds groter leek te worden. Mijn oude verlangens werden met de seconde heviger, maar ik besloot niet op zijn bekentenis in te gaan en eerst af te wachten of hij nog meer te zeggen had.

'Hoe is het met ze – met je moeder en je tante, bedoel ik?' vroeg hij ietwat ongemakkelijk. Zou hij soms ook nerveus zijn?

'Goed,' antwoordde ik glimlachend. 'Mijn tante Mandy runt een bloemenzaak en mijn moeder ontwerpt nog steeds trouwjurken. Hoe is het met je zusjes?'

Er verscheen een vrolijke twinkeling in zijn ogen. 'Heel goed. Claire en Rhea zitten inmiddels in groep vijf en Sarah gaat binnenkort trouwen.'

Ik ademde diep in. 'Met wie? Zeg alsjeblieft dat het niet Jeff is,' zei ik, waarna ik gespannen mijn hand voor mijn mond sloeg.

'Ik vrees dat ik je moet teleurstellen,' verzuchtte hij, waarop hij met een gepijnigde kreun over zijn kaak wreef.

'Dat meen je niet. Is ze echt verloofd met Jeff?' vroeg ik, waarbij ik mijn uiterste best deed om niet te lachen. Dit was echt verschrikkelijk nieuws. 'Waarom wil ze in vredesnaam met hem trouwen?' vroeg ik nieuwsgierig.

Ik was altijd al erg geïnteresseerd geweest in de levens van Levi's zusjes. Tijdens de middelbare school hadden ze me vaak hun kamers ingetrokken om me de laatste roddels van de

kleuterschool te vertellen. Vaak hadden we het zo gezellig dat we ruim een uur met elkaar kletsten, nog voordat ik Levi überhaupt had gezien. Sarah was maar een jaar jonger dan wij en dus had ik met haar vooral besproken wie we de knapste jongens van de school vonden. Ik had alleen nooit toegegeven dat ik me stiekem het meest aangetrokken voelde tot haar broer.

‘Omdat ze de datingwereld zat is – dat waren haar exacte woorden,’ zei hij hoofdschuddend. Hij maakte zich duidelijk zorgen over de verloving.

‘Hoe gaat het op dat gebied met jou?’ vroeg ik voor ik het wist.

Hij trok zijn wenkbrauwen op. Na een korte aarzeling besloot hij mijn vraag toch te beantwoorden. ‘Ik heb geen relatie. En jij?’

‘Ik op dit moment ook niet,’ antwoordde ik. *Op dit moment? Wat bedoel ik daar nou weer mee?*

Hij was blijkbaar tevreden over mijn antwoord, want hij zei simpelweg: ‘Heel goed.’

Tjonge, dit gesprek had binnen een paar minuten een wending genomen waarvoor ik totaal niet gekleed was. Op momenten als deze bereidde ik me altijd het liefst uitgebreid voor.

Het was de eerste keer in vier jaar dat ik mijn grote jeugdliefde weer zag en ik had de meest verschrikkelijke outfit óóit aan. Kon iemand me alsjeblieft redden en me –

‘Levi?’ Allebei keken we op.

‘Bella,’ zei Levi, waarbij er een blos op zijn wangen verscheen.

‘Hoe is het met je?’ vroeg Bella terwijl ze zich in Levi’s armen stortte. Dit was zeker niet het soort redding dat ik in gedachten had gehad.

‘Goed, goed. Hoe is het met jou?’

Was het misschien beter om te vertrekken? Wat deed een mens in een situatie als deze? Ik had geen idee. Terwijl ik mijn opties overwoog, keek ik toe hoe Bella en Levi met elkaar praatten, waarbij zijn hand op haar arm lag en haar hand op die van hem.

Ooit brak hij haar hart. Nu speelt hij haar vriendje.

Daniella Daisy Maria is een hopeloze romanticus. Als tiener zwijmelde ze weg bij iedere romcom en raakte ze – oeps – hoteldebotel verliefd op haar beste vriend Levi. Maar aan al die dagdromen kwam een eind toen ze Levi de liefde verklaarde. En hij haar keihard afwees.

Vier jaar later heeft Dani met haar afstuderen in zicht wel betere dingen te doen dan aan Levi te denken. Tot hij plot-seling weer voor haar neus staat en haar vraagt zijn 'fake date' te zijn op de bruiloft van zijn zus. Dani stemt toe, want hoe zou ze die betoverende hazelnootbruine ogen ooit iets kunnen weigeren?

Al snel volgen er ongemakkelijke momenten, gestolen blikken en vonken die verdacht echt voelen. Voor Dani het weet, laait haar oude verliefdheid weer op. En hoe langer de twee doen alsof, hoe moeilijker het wordt om te bepalen wat er eigenlijk nog nep is...

LIANA CINCOTTI schrijft hartverwarmende feelgoodromans vol romantiek, humor en emotionele diepgang. Haar verhalen ademen de nostalgische sfeer van romcoms uit de vroege jaren 2000 en zitten boordevol geliefde tropes en herkenbare personages.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029741163 NUR 302

9 789029 741163